

κάθισμα

κάθισμα, το, ουσ. [<μτγν. κάθισμα], το κάθισμα. **1.** ο τρόπος με τον οποίο κάθεται κάποιος: «σεμνό κάθισμα || προκλητικό κάθισμα». **2.** η καθίζηση: «να προσέχεις το οδηγημά σου μετά το εκκλησάκι, γιατί ακριβώς πάνω στην πρώτη στροφή υπάρχει ένα κάθισμα του δρόμου». Υποκορ. **καθισματάκι, το** (βλ. λ.).

- *βαθύ κάθισμα*, (στη γυμναστική) άσκηση κατά την οποία το άτομο, ρίχνοντας όλο το βάρος του κορμιού του στις μύτες των ποδιών του, λυγίζει τελείως τα γόνατά του και ισορροπεί στηριζόμενος με τα οπίσθιά του πάνω στις φτέρνες του·

- *δεν έχει κώλο για κάθισμα*, βλ. λ. [κώλος](#)·

- *δεν τον χωράει το κάθισμα*, είναι πάρα πολύ χοντρός: «θα καταλάβεις αμέσως για ποιον σου λέω, γιατί δεν τον χωράει το κάθισμα»·

- *μιλώ μπροστά σ' άδεια καθίσματα*, αγορεύω σε πολύ μικρό ακροατήριο: «αν δε μαζευτεί αρκετός κόσμος, θ' αναβάλουμε τη διάλεξη, γιατί δεν μπορώ να μιλώ μπροστά σ' άδεια καθίσματα»!

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας